

2) Czy drugi przepis przejściowy ustawy 1/2013 z dnia 14 maja 2013 r. nie oznacza niczego innego, jak ograniczenia ochrony interesów konsumenta, nakładając w sposób dorozumiany na sąd krajowy obowiązek miarkowania wysokości odsetek za zwłokę wynikających z warunku umownego, który został uznany za nieuczciwy, poprzez przeliczenie przewidzianych w umowie odsetek i utrzymanie w mocy nieuczciwego warunku, zamiast stwierdzenia nieważności takiego warunku i uznania, że nie jest on wiążący dla konsumenta?

3) Czy drugi przepis przejściowy ustawy 1/2013 z dnia 14 maja 2013 r. narusza dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności zaś jej art. 6 ust. 1, stojąc na przeszkodzie stosowaniu zasad równoważności i skuteczności w dziedzinie ochrony konsumentów oraz powodując uniknięcie zastosowania sankcji nieważności oraz braku związania nieuczciwymi warunkami umownymi w zakresie naliczania odsetek za zwłokę w umowach pożyczki hipotecznej zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy 1/2013 z dnia 14 maja 2013 r.?

(¹) Dz.U. L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vergabekammer Arnsberg (Niemcy) w dniu 22 października 2013 r. — Bundesdruckerei GmbH przeciwko Stadt Dortmund

(Sprawa C-549/13)

(2014/C 24/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Vergabekammer Arnsberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesdruckerei GmbH

Strona pozwana: Stadt Dortmund

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 56 TFUE i art. 3 ust. 1 dyrektywy 96/71/WE (¹) sprzeciwiają się przepisowi krajowemu lub warunkowi udzielenia zamówienia publicznego podmiotu zamawiającego, na skutek którego oferent, który chce otrzymać ogłoszone zamówienie publiczne, (1.) musi się zobowiązać wobec personelu zatrudnionego do wykonania zamówienia do zapłaty określonego w przepisie prawa wynagrodzenia wynikającego z układu zbiorowego lub minimalnego wynagrodzenia, oraz (2.) musi nałożyć takie samo zobowiązanie na zatrudnionego lub przewidywanego podwykonawcę i przedłożyć zamawiającemu odpowiednie oświadczenie podwykonawcy co do zobowiązania, jeżeli (a)

przepis prawa przewiduje takie zobowiązanie tylko w odniesieniu do udzielania zamówień publicznych, a nie do udzielania zamówień prywatnych, oraz (b) podwykonawca ma siedzibę w innym państwie członkowskim Unii, a jego pracownicy pracują przy wykonywaniu świadczeń będących przedmiotem zamówienia wyłącznie w swoim kraju ojczystym?

(¹) Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, Dz.U. z 1997 r., L 18, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 6 de Bilbao (Hiszpania) w dniu 25 października 2013 r. — Grupo Hospitalario Quirón S.A. przeciwko Departamento de Sanidad del Gobierno Vasco

(Sprawa C-552/13)

(2014/C 24/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 6 de Bilbao

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Grupo Hospitalario Quirón S.A.

Strona pozwana: Departamento de Sanidad del Gobierno Vasco

Dalsza strona pozwana: Instituto de Religiosas Siervas de Jesús de la Caridad

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodne z prawem Unii Europejskiej, aby w umowach w sprawie zamówień publicznych na świadczenie usług opieki zdrowotnej zawarty był wymóg, by usługi opieki zdrowotnej będące przedmiotem takich umów były świadczone WYŁĄCZNIE we wskazanym mieście, które może nie być miejscem zamieszkania pacjentów?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 28 października 2013 r. — UAB Litaksa przeciwko BTA Insurance Company SE

(Sprawa C-556/13)

(2014/C 24/06)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: UAB Litaksa

Druga strona postępowania: BTA Insurance Company SE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 dyrektywy 90/232/EWG⁽¹⁾, zmieniony przez art. 4 dyrektywy 2005/14/WE⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że strony umowy ubezpieczenia nie mogą wprowadzić do takiej umowy ograniczenia terytorialnego ochrony ubezpieczeniowej osoby ubezpieczonej (stosować różnych składek ubezpieczeniowych w zależności od terytorium, na jakim pojazd jest użytkowany — tj. w zależności od tego, czy chodzi o użytkowanie na całym terytorium Unii Europejskiej, czy tylko w Republice Litewskiej), mimo że nie dochodzi w ten sposób do jakiegokolwiek ograniczania zakresu ochrony osób poszkodowanych w wypadkach, a innymi słowy — zdefiniować użytkowania pojazdu poza Republiką Litewską, w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, jako czynnika zwiększającego ryzyko ubezpieczeniowe uzasadniające konieczność zapłaty dodatkowej składki ubezpieczeniowej?
- 2) Czy zasadę swobodnego przepływu osób i pojazdów na całym obszarze Unii Europejskiej oraz ogólną zasadę równości (niedyskryminacji) obowiązującą w prawie Unii należy interpretować w ten sposób, że do naruszenia tych zasad przez strony wskazanej wyżej umowy ubezpieczenia dochodzi w sytuacji, gdy ryzyko ubezpieczeniowe zostaje powiązane z terytorium, na jakim użytkowany jest pojazd?

(¹) Trzecia dyrektywa Rady z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 129, s. 33, wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 6, t. 1, s. 249)

(²) Dyrektywa 2005/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. zmieniająca dyrektywy Rady 72/166/EWG, 84/5/EWG, 88/357/EWG i 90/232/EWG oraz dyrektywę 2000/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 149, s. 14).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 30 października 2013 r. — Finanzamt Ulm przeciwko Ingeborg Wagner-Raith jako następcy prawnemu zmarłej Marii Schweier

(Sprawa C-560/13)

(2014/C 24/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i wnosząca rewizję: Finanzamt Ulm

Strona skarżąca i druga strona postępowania rewizyjnego: Ingeborg Wagner-Raith jako następcą prawnym zmarłej Marii Schweier

Inny uczestnik: Bundesministerium der Finanzen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy swoboda przepływu kapitału w art. 73b TWE (od dnia 1 maja 1999 r. art. 56 WE)⁽¹⁾ nie sprzeciwia się przepisowi krajowemu (w niniejszej sprawie § 18 ust. 3 AuslInvestmG), który przewiduje, że w odniesieniu do krajowych uczestników zagranicznych funduszy inwestycyjnych dodatkowo do wypłat z tytułu jednostek uczestnictwa należy doliczyć na określonych warunkach fikcyjne dochody w wysokości 90 % różnicy między pierwszą i ostatnią ceną odkupu danego roku, jednakże co najmniej 10 % ostatniej ceny odkupu (lub wartości giełdowej lub rynkowej), zaś nie przewiduje tego wymogu przy uczestnictwie w funduszach inwestycyjnych w państwach trzecich z tego względu, że od dnia 31 grudnia 1993 r. ze świadczeniem usług finansowych związana jest zasadniczo niezmieniona regulacja w rozumieniu uregulowania dotyczącego ochrony istniejącego stanu przewidzianego w art. 73c ust. 1 TWE (od dnia 1 maja 1999 r. art. 57 ust. 1 WE)⁽²⁾?

W przypadku nieudzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

- 2) Czy uczestnictwo w takim funduszu inwestycyjnym z siedzibą w państwie trzecim stanowi inwestycję bezpośrednią w rozumieniu art. 73c ust. 1 TWE (od dnia 1 maja 1999 r. art. 57 ust. 1 WE), czy też odpowiedź na to pytanie jest zależna od tego, czy uczestnictwo umożliwia inwestorowi, na mocy przepisów prawa krajowego państwa siedziby funduszu inwestycyjnego lub z innego tytułu, rzeczywisty udział w zarządzaniu funduszem lub sprawowanie nad nim kontroli?

(¹) Artykuł 63 TFUE

(²) Artykuł 64 ust. 1 TFUE

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 30 października 2013 r. — UPC DTH Sàrl przeciwko Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Enlőke

(Sprawa C-563/13)

(2014/C 24/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság